

„Když zaplatí, nemám nic proti tomu, aby si klavír vypůjčil, ale nemám nástroj doma, je uložen u paní L. Tam si jej rače s panem kapelníkem prohlédnouti.“

Schindler nešel za kapelníkem, nýbrž za obchodníkem panem B., s nímž jednal hned o koupi klavíru. A šel s ním také k paní L. Opatrovnice nestarala se o to, co oba páni spolu ujednávají, a doporučila jim další dohodnutí s majitelkou. Za několik dní přišel Schindler opět, že jako už je s paní H. dohodnut. — Když dohoda, tak dohoda — pomyslela si paní L. a klavír vydala dvěma zřizencům, kteří se vykážali dopisem od Schindlera.

Další historie klavíru byla taková: Schindler prodal jej za 4500 Kč Vilému B., jenž ve své dílně dal nástroj opravit a prodal jej za 8000 Kč paní W. ve Valčicích. Odtud po zjištění Schindlerova podvodu dostal se nazpět do Brna, a po kratším policejním řízení zase do vlastnictví paní H. Poškozeným zůstal zde p. B., jenž musil dát paní ve Valčicích přiměřenou náhradu a ztratil tedy včetně zisku a nákladu na opravu 8000 Kč. Emil Schindler hned po podvodném prodeji klavíru odejel do Prahy, kde z vydělaných peněz užíval až do 17. října. Pak ho zatkli a dopravili do vazby zem. trestního soudu v Brně, kde jej minulý týden soudil senát v. r. dra Onze. Bylo těžko popírat, když svědkové usvědčovali. Dárek osmnáctiměsíčního těžkého žaláře s přídatkem policejního dohledu přišel sice už po vánocích, ale Schindler měl z něj právě tak malou radost, jakoby jej dostal pod stromeček. Velmi zdvořile a zkroutěně obrátil se k novinářům, aby tu historiku s klavírem umlčeli, ale, jak patrně z našeho referátu, nepochodil. Ostatně za půldruhého roku, kdy ho propustí z kriminálu, dávno se už na to zapomene.

Boty po oběšeném.

(Sedrie v Bratislavě.)

Jednoho dne našla služka dra Ignáce Papánka, který trávil svůj staromládenecký život v Holiči, na provaze oběšeného. Lekla se oběsence tak, že nemohla od něho odvrátiti zraků a zapomněla úplně oznámiti tuto věc na příslušné místo. Musil se leknouti i 68letý věrný sluha Vallo, ale ten šel uvědomiti úřady o neštěstí.

Když přišla komise zjistiti pravý stav, rozkázala sejmutí nebožáka z okna, na němž byl pověšen, a uložila jej na postel. Sluha Vallo zul svému pánovi nedávno koupené boty a dal je pod postel. Dveře pokoje, v němž nebožtík ležel, byly úředně zamčeny.

Za několik dní přišli i dědicové dra Papánka podívat se, jaké asi bude dědictví, neboť zemřelý měl pověst bohatého člověka a ne nadarmo byl starým mládencem. Jeden z dědiců, ten nejskoupější ze všech, zpozoroval, že nebožtík nemá na nohou boty. Hledal je všude, ale nadarmo. Zavolal si tedy služku. Ta mu řekla, že boty dělaly pod postelí ostudu, proto prý je dala do skříně sluhy Vallo, ale ten o tom nevěděl. Pak byly hledány ještě jiné maličkosti a nenašly se. Byl zavolan sluha,

byla zavolána služka, ale jejich odpovědi neuspokojily dědice, kterým se beztoho celé dědictví zdálo být nad očekávání malé.

Učinili proto trestní oznámení proti sluho- hovi. Přišli četníci, kteří udělali prohlídku sluhových věcí, a našli různé drobnosti, které dědicové považovali za majetek zesnulého, a věrný sluha byl zavřen, neboť státní zastupitelství v Bratislavě podalo naň žalobu pro zločin krádeže, která byla projednávána před samosoudcem Jehličkou.

Sluha Vallo popíral jakoukoli krádež. Pán jej měl rád a daroval mu leccos, když byl ještě na živu, ba i nějaké pozemky mu dal připsati.

Byl proto osvobozen ze žaloby, že by byl okradl svého mrtvého pána, k němuž upřímně lnul.

—ij—

Zabíjel na černo.

(Soudní tabule v Bratislavě.)

Právě před rokem, dne 30. prosince 1924, zabíjel rolník Flaksa tučné prasátko. Brzy zrána byla hospodyně na nohou, chystajíc horkou vodu. A pak byla práce až do večera. Dělal se jaternice, jelítka kroupová i housková, tlačěnka a jak se ještě všechny ty dobroty jmenují. Vůně čerstvých škvarků šířila se po celém domě i ven na ulici, až se kolemjdoucí zastavovali. Ještě dlouho do noci se u Flaksů hodovalo a zapíjelo dobrým vínkem.

Druhého dne však nastalo rozčarování. Přišli dva páni v stejnokrojích finanční kontroly a ptali se hospodáře, zdali zabíjel.

„Toť se rozumí, že jsme zabíjeli. Ale už skoro nic nám z toho nezbylo.“

„Zabíjeli jste tedy, ale zapomněli jste zaplatit 30 Kč zabiječného.“

„Nic jsem nezapomněl. Ještě jsem nikdy nic takového neplatil a zabíjím již víc než 30 let.“

„Předpis je předpis. Máte zaplatit 30 korun a k tomu 100 korun pokuty.“

„Co? Platit? Za to, že jsem zabil svoji svinu? To je republika? Za všechno platit! Neplatím a hotovo. Marš ven, nebo vás vyhodím. Za Maďarů jsme nikdy neplatili za zabíječku.“

Finančníci vyšli ven na dvůr, a Flaksa za nimi.

„Pojďte sem, já vám ukážu, jak se platí!“

Vytáhl z hranice dříví silné poleno a hnal se jím po úřednicích, kteří uznali za vhodné raději odejít.

Pro toto vyhrožování a pro výrazy, kterých užil, byl Flaksa žalován státním zastupitelstvím, a sedrie v Trenčíně jej odsoudila do vězení na čtrnáct dní a k 200 Kč pokuty.

Obžalovaný i státní zástupce se odvolali a tak byla celá věc znovu projednávána před soudní tabulí v Bratislavě, kde byl Flaksovi trest zvýšen na jeden měsíc bezpodmínečně.

Proto pozor, všichni šťastní majitelé vykrmených prasátek! Raději zaplaťte dobrovolně, to se vám jistě vždy vyplatí.

—ij—